

DVĚ ZALESNĚNÁ POLE

„Ukaž mu zuby,“ pobídne ji otec.

Maria neví, co dělat. Postává u dveří do kuchyně.

Matka to od ohně sleduje pozorně jako ostříž. Otec se usadil u stolu s tím cizincem.

Cizinec je hezký. Husté tmavé vlasy má slehlé kloboukem a košem. Oříškové oči, hladká pleť, rovná ústa. Má knír – ne jako bratr, ani otec, ani dědeček – ale úhledný černý kartáček pod dokonalým nosem. Cítí ho, jeho mužský pot. Proč mu má ukazovat zuby?

„Usměj se, ukaž mu zuby!“ opakuje matka.

Maria se ode dveří usměje. Není to radostný úsměv. Neví, jak dlouho se má usmívat.

Koutky matčiných úst jsou svěšené. „Nemá žádnou nemoc. Žádnou slabost v krvi.“

Maria si ani nepamatuje, kdy se matka naposled usmála.

„Vidíte, jaké má dobré zuby?“ ptá se otec. Vstane a jde k ní. Stiskne jí paži tak, jako by prohlížel domácí zvíře. „A pořádné, silné ruce.“

MADONA Z HOR

Vrátí se ke stolu a nalije cizinci do sklenice své nejlepší domácí víno. Pak poslouží i sobě. Sklenice vypadá opotřebovaná a kalná. Postrčí k muži talíř sýra a sopressa.

Cizinec jí a pije.

„Přes svoje roky je silnější a schopnější než spousta jiných. V naší rodině není jediná křivá kost, žádná slabina, máme dobrý původ. Jen počkejte, až uvidíte ostatní, uvěříte mi, až je uvidíte na vlastní oči. Umí vařit a poklízet, ne jako ty zbytečné holky, co jsou vychovávané jako princezny. Za války sloužila v Piemontu jistým *signori*, takže ví, jak vést domácnost, a není žádná měkkota. A k tomu má tři roky školy, umí psát.“

„Umí taky mluvit?“ zajímá cizince.

„Jistěže umím mluvit!“ vyhrkne Maria, než se stačí zaražit.

„Mlč, hlupačko!“ okřikne ji matka. „Nebo ti Bůh nedá žádné děcko.“ *Tasi ti o el Signore mol te dà gnanca on fiolo.*

„A ty taky mlč, hloupá ženská. Tohle je vážná věc. Tady Achille se sem trmácel dlouhou cestu.“

Jmenuje se Achille. Hlas má hluboký a měkký, ne chraplavý jako nějaký sprostý *contadino*. Proč ji matka před ním tak peskuje?

„Má vlastní pole a chce ho prodat, aby se mohl nastěhovat dolů na pláně a zařídit si obchod. Souhlasí s tvým věnem a ode mě dostane dvě zalesněná pole. Půdu si nechám, ale výnos bude jeho, až si to dřevo vytěží.“ Otec se podívá Achilleovi zpříma do očí. „Za dříví dostanete slušnou cenu – je ho teď potřeba na stavbu železnice a lodí. Ale bůhví, kam se se vším tím stěhováním dostaneme.“

„Asi do Ameriky,“ poznamená Achille.